

Isten gyermekei vagyunk

1 János 3,2-3

A reánk következő héten az egész világ protestáns keresztyénsége napról-napra imádságra gyülekezik össze. Ebben az esztendőben az ökumenikus imahét vezérgondolata mostani alapigénk. Úgy találtam helyénvalónak, hogy e mostani istentiszteletünkön figyeljünk ennek az igének üzenetére: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk és még, nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. Ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk őhozzá, mert meg fogjuk őt látni, amint van. Akiben megvan ez a reménység őiránta, az megtisztítja magát, amint ő is tiszta.”

Ennek az igének felénk hangzó üzeneteként hadd szolok előttetek:

- 1./ a nagy örömről, hogy Isten gyermekei vagyunk
- 2./ a nagy reménységről, hogy látni fogjuk a Láthatatlant
- 3./ a nagy feladatról, melyet mint gyermekeknek kell betöltenünk

1/ A nagy örömről

A Biblia nagy öröme az, hogy az Örökkévaló, a Láthatatlan, a Világteremtő és Világkormányzó, az Ég és Föld Ura, az Uraknak Ura / és még mennyi nevét mondhatnám! / szóval, hogy az Isten nekünk mennyei Atyánk, mi pedig gyermekei vagyunk.

Ez hallatlan nagy örömhír, amit sajnos veszünk elég alázatosan és megilletődötten a szívünkre. Természetesnek tartjuk, mint ahogyan sajnos mai gyermekeink, a mi gyermekeink is szinte magától értetődő természetességgel veszik tudomásul, hogy nekik mindenük oly szépen megvan.

Pedig ahhoz, hogy Isten mennyei Atyánkká lett, a földre, erre az ember által annyiszor megcsúfolt földre kellett lejönnie Jézus Krisztusnak. Vállalnia kellett azt a sorsot, amit tömören így fogalmazott meg János evangélista: „A világban volt, a világ általa lett, és a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jött és az övéi nem fogadták be őt.” Micsoda megaláztatás ez a megérkezéskor. Pedig hallatlan kincs hoz: az Atyát hozza. „Akik pedig befogadták őt, hatalmat adott nekik, hogy Isten fiaivá legyenek.”

Ugye hallottátok az egyszerű, drága, magyar nyelven mondott örömhírt: hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek. Hogy ez mennyire nem magától értetődő, arról a nagy teológus apostol Pál győz meg bennünket, amikor ezeket mondja: „nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúság lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá! Atyám. Ez a lélek bizonyítást tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (Róma 8,15-16)

Isten gyermekei vagyunk. Ezt a nagy örömet így mondom most: ez azt jelenti, hogy nem vagyunk árvák. Ugye az árva sors nagyon szomorú sors. Még azok is úgy látjuk, akik csak könyvből, versekből, vagy mások példáiból tudjuk. Hát akik saját sorsukból tudják közöttünk is. Ahogy egyik kedves presbiter testvérem mondotta az elmúlt napokban: Nyolc éves koromban árván maradtam, apa, anya nélkül. Keze, lába, akadéka lettem mindenkinek. Dobtak, ütöttek. Úgy nőttem fel! -És higgyétek el nekem, az árvák között is a legárvábbak, akiknek nincs mennyei atyjuk. Mert amíg az ember elénekelheti, hogy „Gondviselő jó Atyám vagy, ó én édes Istenem! Látom én, hogy minden elhagy e világon csak te nem”, addig nincs elhagyva, nincs elveszve, addig nem kell reményét veszíteni!

2. A nagy reménységről

Isten gyermekeit arról lehet megismerni, hogy szívükben reménység él. Ők a reménység gyermekei. Egy kedves öreg tanító szokta mondani: „Mint gyermek születtem, mint gyermek akarok meghalni, mivel gyermekeké a mennyek országa.” Istennek egy másik gyermeke pedig öregségében így szolt: Gyermekkorunkban mikor jó anyánk lefektetett bennünket, először levetkőztetett minket. Így tesz velünk a mi mennyei Atyánk is: mielőtt lefektetne, levetkőztet. Elveszi tőlünk testi erőnket, majd látásunkat, vagy talán hallásunkat.

Igen, Isten gyermekei a reménység gyermekei. Milyen gyönyörűen beszél erről János apostol: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz, mert meg fogjuk őt látni, amint van.” Ha belegondolunk e kijelentés mélységébe, meg kell kapaszkodnunk, hogy el ne szédüljünk, hiszen olyan hatalmas, mély dolgokat mond: „hasonlókká leszünk őhöz”. Hasonlóvá leszünk nem az angyalokhoz, hanem az Istenhez! És meg fogjuk őt látni. Nem csupán az arany-utcás városokat, nem csupán az angyalokat, azok mennyei dicsőségét, hanem magát az Örökké élőt, az Istent! Úgy igaz, ahogyan 1Kor 2,9.

Bizony elmondhatjuk Dáviddal[†] mi is: „Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá? Hiszen kevással tetted őt kisebbé az Istennél, és dicséggel és tisztességgel megkoronáztad őt.” (Zsoltár 8,5-6)

3. A nagy feladatról

Az igazi gyermeki reménységből gyermekre vár feladatok következnek. Olyan feladatok, amelyeket a gyermeknek kell elvégeznie. Így van ez földi életünkben is, földi szüleinkkel szemben, Így kell ennek lennie mennyei Atyánkkal szemben is. János apostol ebben a fejezetben nemcsak arról beszél, hogy Isten a mi mennyei Atyák, hanem arról is, hogy nekünk úgy kell élnünk, mint Isten gyermekeinek.

Ez pedig a nekünk adott mai fejezetünkben két dolgot jelent: tisztaságot és szeretetet.

Tisztaságot. Ha a földi szülőknek fájdalmat okoz gyermekeik tisztátalansága, külső dolgokban való rendetlensége és hanyagsága; mennyivel inkább fáj a mennyei Atyának, ha gyermekei tisztátalanságokban járnak. Bizony nem járhatnak abban. Ezt mondja alap-igénk: akiben él Isten gyermekeinek reménysége, az megtisztítja magát, amint a mennyei Atya is tiszta.

A második feladat pedig a **szeretet**. A szeretetről ebben a fejezetben ilyeneket mond az apostol által Isten Lelke: Aki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad. Ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal. Erre a „cselekedettel és valósággal” való szeretetre pedig Jézus a mi példánk. „Arról ismertük meg a szeretet, hogy ő az életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáiért.”

Tehát nem kisebb feladat áll előttünk, mint az, hogy „az életünket kötelesek vagyunk odaadni atyánkfiáiért. Ez az élet odaadás ez a mi hétköznapi istentiszteletünk. Isten legyen irgalmas hozzánk, hogy olyan legyen a mi hétköznapi életünk családban, munkahelyen, társadalomban, hogy kedve teljék bennünk a mi mennyei Atyánknak. Ámen.

Pápa. 1976. január 18. napján